

27/1/54

**Jeho Království
Nebude Konce...**

O R E L

Náše Služba Kristu Králi

Měsíc Královny Ružencové končí krásným svátkem Krista Krále. V předvečer svátku Všem svatých, svátku připomínajícím vítězství Církve nad pohanstvím po třístaletém pronásledování, byl vyhrazen jeden den - poslední neděle v říjnu - slavné vládě Ježíše Krista nad celým světem. Byl to papež Pius XI., papež, jenž za své vlády zaznamenal velké rozšíření Církve do misijních území a jenž volal katolíky všech národů k boji o vítězství Božích práv v současné době, který zvláštním okružním listem "Quas primas" r. 1925 zavedl tento svátek v Církvi.

Byl čas, aby si lidé uvědomili, že nic nezmohou sami svými vlastními silami, jestliže se nepodrobí nejlepší vládě Kristově, jež nezná násilí, kde vládne jen pravda, mír a spravedlnost a jež je zárukou všech dober duchovních i časných. Jen v Kristově Království mohou lidé nalézt to, co pozbyli svou pýchou a osudnými omyly posledních dvou století. Bylo na čase, aby si lidé uvědomili potřebu této nejspravedlivější a nejmírnější vlády, bez níž by další generace upadly do propasti nenávisti, lži a zpupného násilí.

Během několika století se člověk odpoutal od Boha a pomalu se vzdaloval od Jeho zjevených pravd, které jediné ukazují správnou cestu k cíli věčného štěstí jednotlivci i všech národů. Osudné bludy vždy více zapouštěly kořeny v srdci člověka. Liberalismus bořil vše, co bylo vznešené a krásné v srdcích křesťanských národů, aby se člověksám mohl nastolit na trun klamně svobody. Materialismus chtěl vyhladit všechny vzpomínky na duchovní statky, protože se mu zdály překážkou lidského pozemského štěstí. Chtěl-li se člověk liberalismem stát svrchovaným pánem na zemi, přivodil si sam svůj největší trest druhým omylem. Místo hledané svobody našel poddanství hmotě, kterou chtěl ovládnout. Viděl se vždy menším, stal se součástí hmotného a hmotarského světa kolem sebe, stal se nesvobodnou a neživou součástí necitlivého stroje lidské společnosti, jež jej zcela ovládla a ježmu dopřála svobody jen tak dlouho, dokud mohla mít užitek z jeho fyzických sil. Místo slibovaného pokroku a nového života, místo hledaného ráje na zemi, nastalo století zmatku, převratu a nejhoršího násilí, jež snad kdy zaznamenaly dějiny.

Svátek Krista Krále měl připomínat, kde hledat východisko ze zmatku a kde je jediné světo v temnotách. Bylo třeba připomenout, že lidé nenajdou pokoje, dokud se neobrátn k Tomu, jenž řekl, že on sám je zárukou všeho štěstí v srdci člověka. Bylo třeba, aby si lidé uvědomili, že je ještě někdo veliký a mocný na zemi a že je štěstím člověka Jemu se podrobit. Znamená-li slovo Král svrchovanost, chce tento svátek říci, že si lidé osvojili svrchovanost, jež jim nepaří a že pouze podrobení se sladkému jhu Ježíše Krista může opět upokojit rozvášněné lidské mysli a vrátit klid do života národu.

Kristus je skutečným Králem. Je svrchovaným vladařem, vladařem nejmocnějším ale též nejmírnějším a nejspravedlivějším ke všem, kteří potřebují jeho pomoci. On sám řekl, že mu byla dána veškerá moc na nebi i na zemi. Není pochyby o tom, že On je Pánem, jenž si vyhradil poslední slovo a poslední vítězství. Je to jen zaslepenost lidských vášní, osudná pýcha lidského srdce, která se vzpouzí této vládě a sama si tak

připravuje svou vlastní pohromu, že lidé se nechtějí poddat tomuto království. Církev chtěla všem připomenout, že jedině Spasitel světa zasluhuje titulu vládce a že je naším štěstím této vládě se podrobit. Sv. Cyril Alexandrinský praví, že Kristus je skutečným vládcem nad všemi tvory a že si toto panství vydobyl "ne násilím... nýbrž svou podstatou." Jako Bůh a spolu člověk, jako Spasitel všeho pokolení lidského, Ježíš Kristus je skutečným vládcem veškerenstva, je Pánem světa, je Pánem přírody, je především Pánem srdce člověka. Pro nás katolíky není těžké přijmout tuto vládu. Je naším štěstím, že patříme nejmocnějšímu, nejmodřejšímu a nejspravedlivějšímu vladaři. Víme, že jsme v království, které je "královstvím pravdy a života... svatosti a milosti, království spravedlnosti, lásky a míru." Víme, že nikdo nepřemůže tuto vládu a že bude trvat až nebude žádných pozemských království.

Leč tento svátek neznamená jen, že bychom se měli upokojit touto myšlenkou a snad zapomenout, že ještě nenadešla doba odpočinku a odměny. Žijeme dosud v době obrany a výboju! Království Kristovo přináší hluboký mír v duších, ale ve světě dosud trpí násilí. Svátek Krista Krále nám má připomenout, že je třeba být připraven na odpor se strany nepřátel a že budeme ztrácet posíci, nepujdeme-li sami na výboj. To bylo jistě též úmyslem papeže Pia XI., když ustanovil tento svátek. Všem, kteří se hlásí pod prapor Kristův, chtěl uložit onu velkou povinnost přejít z obrany na výboj a získávat druhé Kristovu Království. Nejen kněží jsou zodpovědní za spásu druhých, všechny údy království Božího na zemi se musí podílet na bojích, zkouškách i vítězstvích. Všichni jsou zváni k spolupráci na díle spásy a na obnově naší společnosti ve společnost křesťanskou.

Při všem si musíme být vědomi, že ve zmátčích doby jsou to právě jen křesťané, kteří vidí pravý stav věcí a kteří mohou pomoci. Naší povinností je býti kvasem a dát pronikat spasitelné nauce Ježíše Krista do prostředí a okolí, v němž žijeme. Katolická akce je velkou výzvou Církve, že všichni musí přiložit ruku k dílu ke spásě duší svých nejbližších a k obnově naší společnosti naukou, která jediná ji může zachránit. Dotýká-li se toto volání všech společenských složek, dotýká se i orelské myšlenky. Volání Církve ke spolupráci laiku na díle křesťanské obnovy dává i orelskému hnutí jasný cíl, k němuž musí směřovat. Celá společnost má býti získána Kristu. Právě tak jest i pravdivé, že všechny složky našeho společenského života mají být proniknuty duchem evangelia. Vše, co je v soulase s přirozeným zákonem Božím, je dobré a může sloužit k našemu posvěcení a ke spásě druhých. Orelstvo ví, že sport a zdravá tělesná výchova může sloužit k plnějšímu a obětavějšímu křesťanskému životu. Mládež schopná tělesné kázně bude též schopná vnitřní ukázněnosti a oběti. Bylo omylem chtít učinit z tělesné kázně prostředek k oslabení náboženského života a živého pokroku. Orelská myšlenka znamená dokonalou ukázněnost tělesnou i duchovní. Znamená radostnou službu pro věc Církve a v boji pro rozšíření Kristova Království. Znamená jistotu programu a jistotu vítězství. Nechceme z tělesné výchovy činit vše! Jsou jiní, kteří pracují pro hodnoty výhradně duchovní. Leč i Orel se svým programem je součástí bojující Církve Boží, je pomocnou složkou Katolické akce, je platným členem v Kristově Království. Těm, kteří podvazovali život českého národa klamnými hesly pokroku, byl Orel výčitkou a spolu jasným programem. Ukázal, že křesťan se neleká žádného prostředku, který je sám v sobě dobrý, jako se neleká žádné oběti pro vítězství Božích práv na zemi.

(pokračování na straně 15)

ORELSTVO,

TISKAŘSKÁ ČERŇ A

STOŽÁRY VYSÍLAČEK

Rozsah našeho ústředního věstníku "OREL" a jeho obsahové zaměření k dnešní době nedovoluje zachytit podrobně všechnu veřejnou činnost Čs. Orla. Proto budeme do této rubriky zařazovat pravidelně výňatky z orelského, československého i cizího tisku nebo části orelských rozhlasových vysílání, v nichž se hovoří o práci ČS. Orelstva od počátku jeho vzniku a též zde v exilu. Význam a znalost těchto událostí veřejně publikovaných i rozhlasem vysílaných jsou pro každého bratra a sestru podstatnou složkou ideové výchovy, spojenou s pocity hrdosti nad úspěchy ČS. Orla na poli kulturně-náboženském a tělovýchovném. Stručné oživení celého orelského dění jistě vzbudí tlak nového nadšení pro orelskou myšlenku a donutí členstvo ke skutečně aktivní práci na spoluvytváření dnešních moderních dějin orelských. ORELSKA MINULOST JE SLAVNA - NECHŤ TA DNEŠNI, ŽIVA A ODPOVĚDNĚJŠÍ JE JEŠTĚ SLAVNĚJŠÍ !

Z časopisu OREL - VII-9-10, z roku 1922, které je celé věnováno prvnímu orelskému sletu v Brně, vyjímáme z úvodního článku br. Fr. Světlíka : "Slavné dny Československého Orelstva" :

"Na jeviště dějin světových nastupuje ve dvacátém století nový činitel. Jedna jeho složka v neděli v Brně ukázala, že zde stojí pohotova, připravena, ukázněna. Československý Orel přidružil se před zrakem celého národa a před očima celé katolické Evropy západní a střední ke světové katolické armádě, která v nové době nastupuje na světové forum, aby dokumentovala životnost katolické ideje. Naše republika měla dostat ve světě fasádu protestantsko-socialistickou a katolický živel měl být přitlačem ke zdi. Ani doma, ani za hranicemi nemělo se o něm ani mluvit. Než katolicism je v duši národa příliš zakořeněn, jeho dějiny v českém národě jsou příliš významné, než aby obnovená Velká Morava neukázala opět svoji pravou cyrilometodějskou tvář, svoji staletou katolickou kulturu, kterou dnes naše mládež opět píše na svůj štít. Orelský slet v Brně ukázal světu, že v československé republice žije katolicism svým mohutným životem. - Ode dne 13. srpna 1922 nastává nová éra Orla v Československé republice. "

Orelské vysílání v rozhlasové stanici Svobodná Evropa přineslo dne 1. srpna t.r. vzpomínku na bývalého šéfredaktora "Našince" a jednoho z předních katolických novinářů v Československu, br. Ladislava ZAMYKALA z pera br. Dr. Jana Koziny. Citujem část vysílání ?

"Československý Orel s vděčností vzpomíná tohoto prukopníka organizace katolických novinářů v Československu, jehož vělý zájem a aktivní pomoc při bu -

dování orelského zpravodajství, přispěly velmi vydatně k rozvoji orelské myšlenky. Z jeho popudu došlo v letech třicátých k pravidelnému školení orelského zpravodajského dorostu a jeho přímá účast na tomto školení byla neocenitelnou podporou orelskému vedení. Zamykal dovedl povzbuzovat a vést bez školomectví. Nezapřel v sobě hanácký puvod, bodrost i noblesa vyznačovaly jeho vystupování. - Ladislav Zamykal byl si příliš dobře vědom účinnosti denního tisku v šíření ideí a formování veřejného mínění a proto se samozřejmostí jemu vlastní otevíral sloupce "Našince" také orelskému zpravodajství, které mělo v "Našinci" jednoho ze svých nejoddanějších zastánců.

Výchova orelských novinářských pracovníků stávala se v československém Orlu předmětem mnoha diskusí, jejichž výsledkem bylo uspořádání třídního kursu orelských zpravodajů. Časopis "CREL" z roku 1932, číslo 11, ročník XVII, píše o tom v krátkém článku nadepsaném: "Zpravodajská škola Čs. Orla" toto:

"Výchovou vlastních zpravodajů, redaktorů a dopisovatelů chce Čs. Orel zdokonalovat svoje zpravodajství organizační a pracovat také pro zajištění budoucnosti své žurnalistiky. Přiznáváme, že zpravodajství jest u nás dosud popelkou, že bylo hodně zanedbáváno. Ale správná cesta k nápravě, cesta ku zlepšení, byla nalezena. Ve dnech 28. až 30. října bude v Brně učiněn první krok. Projektovaný třídní kurs zpravodajů bude podnikem, který programově je řešen velkoryse. A konečně i samy přípravy k tomuto kursu byly provedeny s velkou péčí a pozorností. Škola bude zahájena 28. října v Brně v Novém Domově v 8 hod. ráno mší svatou, při níž promluví P. L. Zamykal, a potrvá do neděle 30. října odpoledne. Předneseny budou přednášky: Úkol kursu a jeho praktické výsledky; Vliv tisku na lidskou společnost a potřeba katolického tisku; Jaký má být spolupracovník katolického tisku; Způsob práce katolického zpravodaje denního tisku, týdenního a měsíčního; Obrazem, telefonem a radiem; Polemika; Odborné zpravodajství o tělocvičných vystoupeních a sportovních; Organizační zpravodajství naše a v cizině; Orelské zpravodajství v našem a v neutrálním tisku; Rozhlas, informace do ciziny; Tiskový zákon a jeho praktické výsledky; Apoštolát tisku. - Dále bude uspořádána exkurse do tiskárny s praktickou přednáškou: Jak se dělají noviny; výstava tisku kulturního a orelského, tisku katolických svazů zahraničních a sportovního tisku ze zahraničí; promítnuty filmy: Jak vznikají noviny; a Jak vznikla kniha; Účastníci školy vypracují také písemný úkol, a tyto práce budou jednotlivě zhodnoceny."

U Příležitosti 6. výročí památné orelské pouti na svatý Hostýn v roce 1948, která se stala veřejnou manifestací Orelstva proti komunismu, vypracovala Tisková orelská služba relaci pro orelské vysílání v rozhlasové stanici "Svobodná Evropa", z níž vyjímáme:

"Když v říjnu r. 1953 na prvním zasedání pléna komunistické vědecké rady státního výboru pro tělesnou výchovu a sport pronesl Dr. Jan Ulbricht ve své řeči slova, že "klerikální Orel byl vysloveně reakčním zjevem ve vývoji naší tělesné výchovy", dal tím Čs. Orelstvu jedno z nejlepších vysvědčení. Potvrdil jen známou skutečnost, že orelská výchova, založená na katolickém podkladu stejnoměrného vyvážení tělesné zdatnosti se zdatností mravní a pevností charakteru, dala národu nesmlouvavé, odvážné a statečné bojovníky proti všem nepřítelům svobody, demokracie a spravedlnosti. Orelská výchova je proto v

(pokračování na straně 15)

Hlídka orelského školení.

Na mapě koncentračních táborů republiky Československé, kterou roku 1952 vydal Čs. Orel v exilu, setkali jsme se s dvěma tábory, určenými pro členstvo Orla : jeden pro muže - v Uherském Hradišti, druhý pro Orlice - v Uherském Brodě. Prostory táboru, pokud svou velikostí mohou pojmuti vězně od r. 1948, shromažďovaly a shromažďují odbojníky ze všech žup Čs. Orla, hlavně pak z Moravy, především však ze žup slováckých (Velehradské a Šillingrovy), a obou brněnských (Sušilovy a Sedlákovy).

Na mapě vidíme ve zkratce boj Orla s komunismem, neboť nikdy nebylo a není tajemstvím, že to byl Čs. Orel, který vždy kladl komunismu nejtužší odpor, ať už to bylo před nebo po roce 1948, kdy komunistický tyran svou převahou brutální síly zničil skvělou orelskou organizaci.

A také na vzpomenuaté mapě jsme si zopakovali organizační strukturu Čs. Orla ve vlasti dle žup, jejichž sídelní místa jsou na mapě označena praporky. Tedy mapa je první pomůckou, z níž každý mohl poznati rozložení žup na území ČSR a župy zahraniční v Rakousku (nikoli exilní župy Svatováclavské), byť jen stručně.

Nyní však, když jsme byli mnohými Jednotami a osamělými Orly v exilu, jmenovitě nováčky, požádání, abychom v "Hlídce orelského školení" ve věstníku "OREL" mimo ideového školení zavedli také školení k prohloubení organizačních znalostí, rádi vyhovujeme tomuto přání. Neboť právě v předvečer svátku knížete českého sv. Václava, patrona exilního orelského bratrstva, dočkali jsme se nejkrásnějšího semknutí všech v pravdě orelských sil a ucelení organizace. Dočkali jsme se, Bůh zaplať, mužného stocení Orelstva proti nízkosti a dočkali jsme se orelského sjednocení, které manifestně na svém mimořádném sjezdu ve dnech 30. a 31. října 1954 vyhlásíme, abychom slavnostně dokumentovali svoji velikost!

V době více než 5ti uplynulých let, orelské síly nebyly tak ukázněny a zorganizovány jako nyní, a tudíž nastala doba, abychom se vši vervou nastoupili cestu k dalšímu školení, k práci v klidu, abychom tím na 100% splnili své poslání v exilu.

Než přikročíme k vlastní analýze struktury orelské organizace, jest dobře si připomenouti, že Čs. Orel zpočátku spravoval tyto zemské svazy : český, moravskoslezský, slovenský krajinský svaz, dále podkarpatorusínský se zvláštním právním postavením, jakož i zemský svaz Dolnorakouský, rovněž se zvláštním postavením s ohledem na zákony republiky rakouské. Tyto zemské svazy byly reprezentovány svými zemskými radami, které vysílaly do Ústřední rady Čs. Orla své zástupce. Svazům podléhaly župy dle zemských hranic s jednotami na jejich území. I tenkrát již existovaly Okrsky, byly však stejně tehdy jako dnes pomocnými orgány žup, hlavně v činnosti tělovýchovné.

V letech třicátých na Valném sjezdu Čs. Orla byly zemské svazy dle nových stanov zrušeny a župám přiknuta daleko větší pravomoc než dosud, což se plně osvědčilo a vedlo ke zjednodušení organizační práce zejména v Ústředních úřadech Čs. Orla.

Výkoným orgánem Ústřední rady Čs. Orla a vykonavatelem všech usnesení Valných sjezdů bylo předsednictvo Ústřední rady, zkráceně : Předsednictvo Čs. Orla, jehož členové, jako nejvyšší orelsí funkcionáři, byli současně předsedy odborných rad, resp.

pomocných sboru (osvětová rada, hospodářská rada, náčelnické rady, odbor brannosti atd.). Tedy nejvyššími orgány Čs. Orla byla Ústřední rada Čs. Orla s nadřazenými Valnými Sjezdy a Předsednictvo Čs. Orla.

Po nastolení systému žup, nastoupily tyto jako druhé nejvyšší instance Čs. Orla, reprezentované svými župními radami a předsednictvem žup.

Celou organizaci Čs. Orla řídily Ústřední kanceláře Čs. Orla, čili "Ústředí Československého Orla", které mělo sídlo v těžišti Orelstva, v hlavním městě země Moravskoslezské, v Brně.

Československý Orel byl sdružen v těchto župách :

V zemi České

1. Kozínova, se sídlem v Plzni
2. Jirsíkova, České Budějovice
3. Pospíšilova, Praha
4. Brynychova, Hradec Králové

V zemi Moravskoslezské :

5. Stojanova, Zábřeh
6. Sv. Metoděje, Nové město na Moravě
7. Kosmákova, Třebíč
8. Jílkova, Znojmo
9. Sušilova, Brno-Západ
10. Krekova, Boskovice
11. Sedláková, Brno-Východ
12. Šilíngrova, Hodonín (první slovácká)
13. Velehradská, Uherské Hradiště (druhá slovácká)
14. Klapilova, Vyskov
15. Šrámkova, Olomouc
16. Křížkovského, Opava (Slezsko)
17. Kadlčáková, Moravská Ostrava
18. Bauerova, Valašské Meziříčí
19. Urbanova, Kroměříž

V krajině slovenské :

20. Vajanského, Žilina
21. Jána Holého, Trenčín
22. Moyzesova, Trnava
23. Radlinského, Bratislava
24. Cyrilometodějská, Nitra
25. Kmetova, Banská Bystrica
26. Hlinkova, Ružomberok
27. Bernoláková, Košice

Podkarpatská Rus :

28. župa karpatská, Užhorod

Zahraniční :

29. Dolnorakouská, Vídeň

Tedy v Čechách 4 župy, na Moravě a ve Slezsku 15 žup, Na Slovensku 8 žup a na Podkarpatské Rusi 1 župa, celkem na území republiky československé 28 orelských žup, které sdružovaly přibližně 1.400 jednot.

O patronech, po nichž nesou jednotlivé župy jména, přistě.

OREL A 28 ŘÍJEN 1918

Starší lidé se dobře pamatují na slavný den osvobození našich národu a na vyhlášení československé nezávislosti. Mají však také v živé paměti, která ihned po převratě byli čeští katolíci vylučováni z národa. Všechny pokrokové síly se tehdy vybijely v boji proti Církvi, jmenovitě však proti její mocné a věrné strážci - avantgardě katolického lidu - Orelstvu. Českým národem šla nám známá hesla: "Pryč od Říma!", "Řím musí být souzen a odsouzen", "Co Čech to Sokol", "Co Orel, to rakušácký tmář a zpátečník" atd. Založena tak zvaná "Československá církev", která měla rozvrátit katolickou církev Kristovu. Veřejným tiskem, plakáty a pamflety napadána církev a katolický Orel československý. Smutné to byly časy pro nás Orly..... Zavírali nám kostely. Orli je zase otvírali a napadané kněze statečně chránili. Dle "osvícených pokrokových hlav", neměl tedy Orel místa v novém státě - v té republice československé, kterou Orli na bojištích, a to v prvních řadách, vydobývali.

Bylo to na svátek sv. Anny 1914, kdy zachvělo se každé české srdce zprávou, že Rakousko-Uhersko vyhlásilo Srbsku válku, jež se brzy vyvinula ve válku světovou. Na svědomí ji měl německý císař Vilém II. a jej poslušající rod Habsburku, který se dostal na český trůn r. 1526. Byl to Ferdinand I., jenž svobodnou volbou českých stavů dosedl na trůn českých králů. Zvolen byl proti přání papeže Klimenta VII. (1523-34), nesmiřitelného odpurce Habsburku. Tento habsburský rod, který neuznával

státního českého práva,

nybř bládnoucí absolutní mocí, omezoval země koruny svatováclavské v jejich výsadách a právech stále víc a víc, až se odvážil "osvícený" panovník Josef II. zaváděti nuceně i němčinu do škol, a poslední panovníci toho rodu své opovržení ke koruně české dali na jevo tím, že se za krále české již vůbec korunovat nedali. To však bylo právě štěstím pro Čechy, kteří tím měli více příčin, aby se z nespravedlivého jha vymanili. A k tomu jim pomohla válka 1914. Neboť když Slované v Mocnářství Žijící viděli, jak se jen Němcům a Maďarům nadřazuje, postavili se

do jednoho řádu

proti svým trýznitelům, aby se již jedenkrát osvobodili. Je přece známo, že kdykoliv se Slované domáhali svých spravedlivých požadavků a nemohouce se domoci práva, odhodlali se i k revolucím, jako r. 1848, po jejichž prohrání je stihl ještě větší útlak a jejich vudce pronásledování a žalář. Proto při vypuknutí světové války bylo všeobecným míněním, že válka vznikla jen proto, aby nenasytná panovačnost teutonská mohla zničit především Slované jižní a ještě více pokořit Čechy.

Ale dějinná spravedlnost Boží postihla samy nepřátele Slovanů a Slovanů pomohla k vítězství. Češi ustavili tajnou organizaci "Mafie", která politicky Rakousko rozkládala, což však nestačilo k úplnému jeho zničení.

Zajatí rakouští vojáci slovanských národností se ve státech svého dočasného pobytu uváděovali, že nadešla chvíle, kdy mohou prakticky zasáhnout do boje proti Mocnářství, a tak vznikly slavné

Československé legie,

jejichž zrození se datuje ke svátku svatého Václava, kdy vznikly z "České družiny" v

Kijevě. Z české Družiny byl v lednu 1916 utvořen první Československý střelecký pluk, původně zvaný Svatováclavský, který až r. 1917 byl "překřtěn" na pluk Jana Husi. Svatováclavský střelecký pluk měl svůj posvěcený prapor, na jehož rubu na ruských barvách byla svatováclavská koruna a na žerdi rozpínal své perutě ruský orel. Roku 1916 byl z prvního pluku vydělen 2. Československý pluk, jenž nesl název pluku Cyrilometodějského, byl však brzy přejmenován na pluk Jiřího z Poděbrad, a r. 1917 byl založen třetí pluk - Jana Žižky z Trocnova. Mnohé překážky se stavěly v cestu při organizování legií, s nimiž je úzce spjat prof. Masaryk. Přesto však legie ať již na frontě ruské či francouzské nebo italské, statečně bojovaly a proslavily se jako skvělí hrdinové po celém světě v měření přesilou. Vždyť bitvy Marne ve Francii, u na ruské frontě a jinde se bily za velké ideály národu. Kdo to s osvobodou myslel poctivě, ten vstoupil, proto do slavných legií, vedeni svou přeláskou k vlasti, zařadili všichni členové ČESOSOCIÁLNÍHO ORLA, teneckou povinnost. Zborova nasadilo živorůž, z toho počtu 33 u nás křísilo. Časopis *gii "Čechoslovan"* v článku: "Epištoly psal: "Katoličtí Orloko organizace, pozn. r.) vyzvali své členstvo ke co jiné organizace tak A doma? Byl to br. Jan torický den pro Orelřijna 1917 do Brna tajných orelských pracov-

tajil porážkou Rakouska a nabádal k přípravám pro budoucnost. Právě, že na Orla čekají nesmírně těžké úkoly. Toho se také do roka a do dne Československých Orli dočkali...

Avšak nedočkali se návratu všech orelských legionářů, kteří reprezentovali celých 25% veškerého předválečného stavu členstva. Vzhledem k tomu, že v r. 1914 slavil Orel své 5té výročí zrození, byla čísllice 2. 281 orelských legionářů jistě účtyhodná, procentuelně nikým nepřekonaná.

Nebyli to jen naši katoličtí Orli na frontách jako legionáři, nýbrž v té době se neobyčejně o Československý stát zasloužili i američtí katolíci, sdružení v

Národním Svazu českých katolíků

se sídlím v Chicagu, ježž reprezentovali nám známí katoličtí kněží a pracovníci jako

našich bojovníků na Zborova a Bachmače světu dokazovaly, že - za svobodu svých božením našich národů jako zajatec do legií ných Československých dešlou výchovou v li se jako jeden muž KEHO, KŘESTANSKO aby plnili svou vlaslen v kruté bitvě u zasvuj národ 232 bratřímrajiče, svobodu Československých leKijevě dne 1. IX. 1916 učitelu v zajetí", navé první (mysleno jajiž 16. února 1916 vstupu do legií, zatím učinily později...." Šrámek, který v histstvo, svolal dne 28. nou konferenci zbyníku, na které se ne-

P. Zlámal z Cleveland, P. Matěju, zakladatel sboru Sokol-Orel a jeho starosta v New Yorku, Dr. Dostál, ústřední starosta českého katolického Sokolstva v Americe, dále vzácný pracovník katolického Sokola P. Janeček z Detroit, P. Bouška, Jedlička a jiní. Na svátek sv. Jana Nepomuckého 1917 se konal sjezd českých katolíků Amerických v Chicagu, na němž podán dukaz o tom, že americký katolický český lid je prodchnut vřelým vlastenectvím. Hlavním řečníkem byl P. Zlámal, který mezi jiným pravil: "Dosud američtí Čechové očekávali pomoc z Londýna, Paříže a Petrohradu; od chvíle, co Amerika se přidala ke Spojencům, budeme upíratí zraky své především k Washingtonu. Dle slov našeho presidenta nebude na světě mír, dokud nebudou v Evropě smeteny dynastie krvežíznivých kaiseru a pokud trny jejich nezaujmou lidé občanských zásad." Tím bylo jasné naznačeno, že katolíci jdou za plnou formou republiky a také byl jasné proklamován požadavek republikánského zřízení. Známy český pokrokový pracovník Vojta Beneš prohlásil takový požadavek za neproveditelný. Pak se čeští katolíci obrátili na papeže Benedikta XV. a ten poslal presidentu Wilsonovi vlastnoruční dopis, v němž ho žádal, aby se ujal jemu drahých Čechu.

Tyto zprávy potvrzuje protokol generální konference Svazu z r. 1919, kde čteme: "Hlavním cílem našim bylo pomoci českým zemím k samostatné republice. To slovo "republika" jsme vyslovili napřed my ve Svazu, kdy pánové ve Sdružení snili jen o samostatném království pod korunou anglického princátka. "Tedy republikánská myšlenka pro formu našeho státu jest v Americe a puvodu katolického. Byla vyslovena o měsíc dříve, než ji přijal i prof. Masaryk v Kijevě dne 17. července 1917.

Ale stejně svorně pracovali i doma ve vlasti. Vzpomeňme

katolické strany

doma, již bylo vytýkáno rakušáctví, zpátečnictví atd., a ukažme, v čem to zpátečnictví záleželo. Především to byli naši katoličtí poslanci, kteří svorně s jinými stranami hájili zájmy národa proti Rakousku, ba oni to byli, kteří k tomu dávali první podnět, jak to dokazuje sjezd křesťansko-sociální v Brně 1918. Z jejich vůle vytrysklo rozhodnutí burcovat strany, aby se přihlásily na obranu českého národa. Byl to starosta křesťansko-sociálního Orla P. Jan Šrámek, který spolu s br. Dr. Hrubanem a br. Msgr. Kordačem, pozdějším pražským arcibiskupem, o vánocích 1914 jednal v Praze se stranami ohledně protestu proti všemu, co se odehrálo, avšak nenalezli porozumění u vůdce národa. A ve spolku s ostatními stranami trvali naši poslanci na "samostatném státě českém, pak československém", o němž mělo rozhodnouti mezinárodní fórum a český a slovenský národ sám, jak vyznačeno v Tříkrálové deklaraci z 6. ledna 1918. Za katolickou stranu byli delegováni naši orelští bratři: P. Šrámek, Šamálík, Navrátil, Krčka, Benda a Klein. A když do života vstoupil "Národní výbor", v proklamaci jeho ze dne 15. července 1918 podepsáni byli tyto bratři: P. Šrámek, Msgr. Kordač a Dr. Hruban, zatím co ještě v lednu téhož roku vůdce sociálně demokratické strany Antonín Němec, jak mu to vytýkalo České slovo, učinil kmístodržiteli Coudenhovovi, jako mluvčí dělnické delegace, tento projev: "Vaše Excelence, český proletariát dnes manifestuje za samostatnost zemí koruny české v rámci podunajského mocnářství pod žezlem rakouské dynastie."

Stejně ve prospěch národa pracovali naši

kněží na vojně

ať v legiích, či na rakouské frontě. Uvádím jen některé případy. P. Jaroslav Janoušek, polní kurát, otevřeně hájil české vojáky a český národ před rakouským důstojníkem, za

což byl šikanován, že ho jako rozvratný živel zavřeli do blázince. P. Jan Drábek, augustinián ze Starého Brna, pomáhal irredentistům Kramářovi a Rašínovi, o čemž se sám Rašín zmiňuje ve spise: "Z doby persekucí a kriminálu". Dr. Kramářovi pomáhali i katolíci za hranicemi. Prof. Denis z Paříže došel k řediteli katolického institutu P. Baudrillartovi, který se za Kramáře přimluvil u španělského dvora a u Vatikánu s nejlepším výsledkem. Rovněž Durych prosil pařížského kardinála Ametta, aby tento se přimluvil u Vatikánu, což Amett druhého dne učinil a zase s výborným výsledkem. Nutno vzpomenouti králové-hradeckého biskupa Doubravy, který na schůzi tiskového družstva dne 23. dubna 1918 pravil: "Jsem hotov státi v řadě zastanců a horlitelů věrných vlasti, ovšem jako biskup a věrný syn českého národa neochvějně stoje v Církvi svaté. Máje solidaritu národa, opětovnými deklaracemi právem žádanou a zdurazňovanou za záruku šťastného postupu snah o samostatnost naši, vroucně si toho přeji, aby i nám katolíkem dostalo se v národní ucelenosti na společné lše pracovati k pravému štěstí vlasti, k jehož dosažení i dějiny i přirozený význam národa nás oprávnují."

Stejně statečně a národně uvědoměle si počínalo

naše kněžstvo doma,

jež učinilo tento projev: "České duchovenstvo všech diecézí království českého, shromážděné 3. září 1918 v Praze, spojujíc projevy jednotlivých vikariátů, prohlašuje jednomyslně: Jsouce si vědomi, že z lidu jsme vyšli a s ním krví, řečí a tradicí spojeni jsme, chceme s ním býti spojeni i v boji, utrpení a vítězství. . . . kteří v uskutečnění státu československého vidíme jeden ze skutků dějinné spravedlnosti Boží. . . Moravské kněžstvo: . . . považuje Jednota duchovenská za svou povinnost, aby ústy svých zvolených zástupců, výboru svého, dne 17. října 1918 shromážděného, učinila tento další projev: . . . prohlašuje Jednota jménem 575 v ní sdružených kněží, že čeští kněží cítí za jedno se svým národem a že na jeho ideálech a to v každém ohledu pracovati budou do posledního dechu, jak to činili kněží buditelé s heslem: Svätý Václave, nedej zahynouti nám, ni budoucím!"

Pro samostatný stát byl ináš prostý katolický lid, jak dokázal svými projevy na Velehradě ve svátek našich apoštolů r. 1918 za účasti přes 30.000 katolíků, jichž jádro tvořili Orlí, kteří sjezd organizovali, kde účastníci složili do rukou poslance-kněze br. Valouška, státoprávní slib.

Současně povstali katolíci Slováci, kteří šli pod vedením P. Andreje Hlinky ve slépějích biskupa Moyzese, Andreje Kmety, Radlinského a ostatních kněží-vlastenců.

A nejen Češi a Slováci, nýbrž srazili se v jeden šik i řeckokatolíci občané z Podkarpatské Rusi, jak přinesl francouzský časopis "Journal des Debat" ve své příloze o Československu z dubna 1921: "Národní myšlenka se živě projevovala u podkarpatských vystěhovalců v Americe. Následující příklad ostatních Slovanů, pozvedli své národní smýšlení. Sdružili se v počtu 90.000 v náboženské Jednotě, zvané "Bratrská Unie Rusů řeckokatolických" a pracovali za osvobození svého, Maďary ujařmeného národa, podporující snahy o jeho připojení k československému státu.

Nám československým Orlům naprosto nikdy nevadily útrky, ani jedovaté sliny či upírání práv. Konali jsme vždy svou povinnost. Bili jsme se za svobodu svých národů kdysi, bojovali jsme za ni včera a budeme zítra opět a neustále, neboť tato ctnost jest nám dána samým Bohem.

Sestry a bratři, jestliže dnes se množí s obavou dívají v budoucnost a hledají sílu, která by nás provedla úvaly smrti se všech stran nás obklopujícími, jsem jist, že třeba jen rozeznati temno nad minulostí národa našeho, vzkrásliti sílu našich předků, je-

(pokračování na stránce 15.)

MISIONÁŘ AMERICKÉHO ZÁPADU

Psál se rok 1863, den 17. září. V předsíni kanceláře prezidenta Spojených Států čeká řada návštěvníků. Je doba audiencí. Prezidentův sekretář vyvolal právě jméno jednoho z nich. V rohu síně povstal muž v černém řeholním šatu, s velkým misionářským křížem na prsou. Laskavost očí mluví přisnost tváře, zbrzděné hluboké stopami životních útrap, a bílý vlás, splývající až k mohutným ramenům, vybavuje obraz biblické postavy.

Do pracovny prezidenta Abrahama Lincolna vstupuje Pierre Jean De Smet, prosytý řeholník a přece jeden z největších průkopníků amerického Západu. Přišel prosit "Bílého Otce" ve Washingtonu o pomoc Indiánům. Přišel s duraznou žádostí, aby vláda plnila slib smlouvy uzavřené před léty s Indiány ve Fort Laramie, kterou se zavázala k jistým splátkám za užívání dopravních cest, vedoucích indiánskými lovišti k Pacifiku.

Protestant Lincoln, veliký učitel svobody a demokracie, zdraví uctivě i srdečně jezuitského misionáře. A De Smet tlumočí hlavě státu prosby Indiánu, žádá spravedlnost: "Dokud nebude plněn obsah smlouvy s Indiány, presidente Lincoln, dotud budem národem beze cti." Do očí mluvčího se při tom vrací mladistvý zápal, jeho tvář přesvědčuje o zánícenosti a lásce k "dětem prerie", jímž je otcem, přítelem, knězem, vychovatelem, prostředníkem.

Pierre Jean De Smet, misionář, posel míru, diplomat ve službě Bohu i mladé republiky americké. Získal lásku, důvěru i úctu Indiánů, tento běloch a kněz, který byl vždy tak srdečně vítán v jejich táborech, jehož hlas byl slyšen s plnou vážností u táborových ohňů, jejich učitel i prostředník při jednání s vládou "Bílého Otce" ve Washingtonu. Vždyť Indiáni věřili, že v jeho slovech a činech se projevuje vůle "Velikého Ducha".

Zavádím Vás touto úvodní poznámkou do ranných dob civilisace, která si tehdy tak těžko razila cestu divokou prerí a pustinami středního kontinentu Ameriky k břehům Tichého oceánu, tam do zaslíbených zemí tisíců a tisíců vystěhovalců evropských. Byla to léta pohnutá, jejichž dějiny jsou psány neuvěřitelnými útrapami, tvrdým bojem i krví, ale rukou odvážných i statečných, známých i neznámých hrdinů.

Bylo tehdy tak nepatrně známo o obrovitém teritoriu na západ od řeky Mississippi. Vláda vysílala proto skupiny badatelů, aby prozkoumali tyto končiny. Za nimi se pak odvažují lovci vzácných kožeslin a obchodníci. A v jejich stopách jdou misionáři. Stateční a krajně obětaví, neúnavní hlasatelé nové víry, vedení úsilím získat pohan-ské duše pro nauku Kristovu. A jedním z nich je belgický učenec, jezuitský kněz, Pierre Jean De Smet.

Jeho jméno vpravdě a provždy triumfuje na čelné stránce dějin této země. Byla to heroická postava budovatele Západu, jednoho z největších, který tu neúnavně, s nadlidskou trpělivostí, láskou a důvěrou, tak úspěšně působil od roku 1838 až do své smrti roku 1873.

De Smet pochází z belgické královské rodiny. Byl bratrancem krále Leopolda, který byl spřízněn s Viktorií, královnou anglickou. Neobyčejně nadán, záhy vystudo-

val universitu a čas přednášel právo. Obor jeho vědomostí byl však daleko rozsáhlejší. De Smet byl botanikem, psal vědecká díla zoologická, geologická a geografická, vypracoval své doby jedny z nejdokonalejších map Belgie a Holandska, které byly uznány za oficiální. Zanícenost náboženská a hlubokost víry byly však mocnější. Mladý belgický vědec se stává knězem a celým srdcem je získán pro misionářskou práci v Novém světě. V r. 1821 opouští břehy evropské s cílem do Severní Ameriky a vstupuje do jezuitského noviciátu ve Whitemarch, ve státě Maryland. Za dva roky na to je poslán s 8 kněžími do St. Louis ve státě Missouri, aby tam založil jezuitské středisko budoucí misijní činnosti, zaměřené do území na západ od Missisipi až k Pacifiku a na sever až do kraje velkých kanadských jezer.

Epocha úspěšné misionářské, prukopnické, výchovatelské, diplomatické i vědecké činnosti De Smeta začíná. Jezuitský misionář prochází a projíždí neznámým krajem, putuje pěšky, v sedle koně, cestuje lodí a kanou, navštěvuje divoké i polodivoké kmeny Indiánů, učí je víře křesťanské, křtí a vychovává, poučuje a zdokonaluje v práci zemědělské i řemeslnické. Je neúnavný, je nevyčerpatelný. Během víc než 30leté misionářské činnosti urazil tisíce a tisíce mil, procházejí křížem krážem obrovskou prerií od Missisipi až k Pacifiku, od kanadských jezer až k Mexickému zálivu. Zakládá misie, školy, zprostředkuje mír mezi rudou a bílou tvář, navštěvuje indiánské kmeny v Severní Americe, v Chile a Peru, je vítaným bělochem a rádcem při poradách náčelníků a s odvahou jen tomuto hrdinovi vlastní, s brašnou drobných dárek pro indiánské děti a s misionářským křížem na prsou odvažuje i do tábora těch kmenů, o nichž je známo, že jsou stále nepřáteli bílých. Vykonává rovněž řady oficiálních návštěv ve Washingtonu, několikrát zajíždí do Evropy, aby tam získal mravní i finanční podporu pro svoji rozsáhlou činnost misijní. Při návštěvě rodné Belgie jeho přátelé sami, bez jeho žádosti, připravují četné dárky pro Indiány, belgický král je jedním z nejštědřejších dárců. De Smetovy návštěvy v Římě byly vždy přijetím vítězného dobyvatele lidských duší. Bylo cín pro tak mnohé jeho přátele a obdivovatele římské být v blízkosti "indiánského misionáře", papež mu dopřává během audiencí nebývalé pocty. Pobyt v Římě téměř rok, De Smet se vrací k "dětem prerie" posílen a šťasten, s nákladem všech možných dárek. V příštích letech navštěvuje císařský dvůr francouzský, vykonává návštěvu u krále belgického, svého bratrance, je přijat anglickou královnou Viktorií a králem španělským. Ale opět a opět se tak rád vrací zpět, tam na prerii, k těm, jimž dal své srdce a zasvětil život, a kteří mu vše splácejí téměř dětinou láskou, úctou a důvěrou.

Kdesi jsem se dočetl o zajímavé události, která se přihodila na jedné z misijních cest De Smeta. Náš misionář se vydal na cestu do tábora jedné skupiny z mocného kmene Siouxu, kteří byli tehdy na "válečné stezce". Byl varován zvláště před náčelníkem této skupiny, mužem obrovité postavy a krutým nepřítelem bílých. De Smet odmítl vojenskou eskortu, nabízenou mu vládou. Vydává se na cestu sám. Když se blíží k táboru Siouxu, upoutá jeho pozornost rudovlasý Indián, vysoké postavy. Ten rovněž zpozoroval bílého návštěvníka, a už se k němu blíží s tomahawkem v ruce. Ale tu najednou, jaká změna? Indiánova ruka s napřaženou sekyrkou klesá, Indián objímá De Smeta se slovy: "Díky Bohu, důstojnosti, mám štěstí se setkat s knězem. Čekal jsem 4 roky v této pustině na shledání s vámi. Mám plný stan dětí a žádné není křesťano. Až se mnou pojíte to, co mám nejlepšího, pokřtíte mé děti." (Pokračování v příštím čísle.)

VLADIMÍR OREL.

Z P R Á V Y

U příležitosti kongresu světové rady církví v Evanstonu nedaleko Chicaga, jehož se zúčastnil též čsl. komunistický delegát prof. Hromádka, chicagské Sdružení čsl. uprchlíků po amer. způsobu vyslovilo svou nelibost nad přítomností prof. Hromádky - piketováním. Této akce, která byla dvakrát provedena s velkým úspěchem, zúčastnili se též členové orelské Jednoty v Chicagu.

Správce župní kanceláře a archivář br. Česava oznamuje na dotazy došlé z domova, že Čsl. Orel v exilu, župa Svatováclavská, udělil od doby obnovení své činnosti v r. 1949 pouze tato čestná členství a diplomy orelského odboje : p. opatu Ondrákovi, P. Karlu Kolkovi, P. Václavu Říhovi, p. Skeříkovi, pí. Motyčkové a manželum Kašparíkovým. Čestná členství a diplomy orelského odboje jsou udělovány Jednotami po schválení vrcholným orgánem těm, kdož se mimořádným způsobem zaslouží o rozvoj Orelstva v exilu a za osvobození naší vlasti. Osoby, jimž může být čestné členství uděleno, nesmí být členy Čs. Orla v exilu.

Orelská Jednota v Chicagu uspořádala v neděli 26. IX. členskou schůzi. Vzdlavatel Jednoty br. Volný měl přednášku o Sv. Václavu a jeho významu v dějinách naší vlasti, orelského hnutí a exilu vůbec. Br. starosta seznámil přítomné členstvo s obsahem Sjezdového oběžníku, který vydala pro Oblasti. Jednoty a Hlídky sjezdová komise, aby se všechny organizační složky mohly řádně připravit na říjnový Mimořádný valný Sjezd čsl. Orla v exilu. Na schůzi byli zvoleni delegáti, kteří budou

Jednotu na Sjezdu zastupovat. Bylo rovněž podáno vysvětlení stran t. zv. Orelského sjezdu v New Yorku, který je pouze politickou akcí několika neukázněných jedinců a nečlenu Orla v exilu. Závěrem schůze byly přítomným rozdány tři papežské encykliky : Rerum novarum, Quadragesimo anno, S palčivou starostí. Tyto encykliky Orlum darovala Cyrilometodějská Liga.

Předsednictvo Čs. Orla v exilu, orelské Jednoty v Chicagu a New Yorku a Svaz slovanského Orelstva, zaslaly v minulých dnech hlavnímu americkému delegátu u Spojených národů panu Henry Cabot Lodgeovi přips, obsahující protest proti některým bodům předlohy zvané: Navržená sbírka přestupku proti míru a bezpečnosti lidstva. Tato předloha, která má být projednávána ve SN, obsahuje několik zákeřných komunistických návrhů, mezi nimi též zrušení svobodných rozhlasových stanic jako Hlas Ameriky, Svobodná Evropa, zastavení činnosti protikomunistických vyšetřujících výborů a j. Henry C. Lodge v okamžité odpovědi vyjádřil své poštění nad tím, že exilní Orla projevíli mu svůj názor a zduraznil pevný postoj Spojených Států ve zmíněných otázkách, jež jsou zcela mimo diskusi.

Na věčnost odešel další dobrý Orel v Australii, br. Petr O. z V. B., původně ze župy Šilingrovy. Nad jeho ztrátou netruchlí jen jeho manželka a dvě děti, nýbrž celé Čs. Orelstvo za hranicemi. Br. O. byl vynikajícím odborníkem ve vinařství.

Jednota Orla na Michiganu se připravuje k pořízení 14 mužských a 5 ženských orelských krojů, jak jsme je znali z domova. Na zimu Jednota připravuje sehrání divadel "Uprchlíka" a Mrštíkova "Maryše" a nacvičuje tělocvičnou akademii.

(pokračování se strany 3.)

Stojíme na prahu nové doby a snad na prahu nového období v Kristově Království. Dvoce materialismu se ukázalo v posledních důsledcích a mnozí si uvědomují, co je příčinou bída a pokoření národu, jež nemá rovného v dějinách. Církev požívá vždy větší úcty a bude to snad příměnou Matky Boží, již je tento rok zasvěcen, že se náš lid dožije po letech pokoření a těžkých zkoušek nové radostné doby v Kristově Království. Poselstvím Orla ve vyhnanství jest uchovat tento odkaz a tuto naději. Až nadejde očekávaná hodina osvobození, může se i on přihlásit svým programem, jenž hájí nejvzácnější statky duchovní českému národu a zároveň přispívá k rozšíření a slávě celého Kristova Království!

P. Vojtěch ZUNA.

(pokračování se strany 5.)

očíh komunistu vysloveně reakčním zjevem, že vštěpovala svým členům křesťanskou morálku Katolické Církve, lásku k vlasti a národu, úctu k mravním zákonům Božím. Výslednicí orelské výchovy byl nekompromisní postoj jednotlivcu a celé organizace vůči nacismu a komunistům před i po jejich nástupu k moci. Je pochopitelné, že počínání komunistu po únorovém puči vyvolalo masovou reakci v orelských řadách. Orelstvo v celé své síle povstává k odporu. Povstává kb oji beze zbraní, k boji tím strašnějším. Ukazuje národu cestu, odkud jediné může přijít spása. Vůči fysickému násilí staví duchovní sílu, která jediné je schopna rozdrtit rudé otrokáře. Bez příprav, zcela nahodile, schází se ve dnech tradičních orelských pouťí na svatém Hostýně 29. - 30. srpna 1949 k mohutné manifestaci na 70.000 sester a bratrů. Shromáždili se u nohou Vítězné Ochránkyně Moravy od asiatských Tatarů. Hledali povzbuzení, prosili o ducha víry a statečnosti. Desetitisícové davy přijaly Tělo Páně. Takto duchovně posílnění projevíli přítomní bratři a sestry veřejně svůj odpor proti rudému režimu. Narychlo zavalaná posila SNB a STB byla překvapena silou rozhořčení demonstrantu do té míry, že se vůbec neopovážila zvládnout orelskou masu použitím zbraní. - Pouť na sv. Hostýn stala se náhradou za znemožněný orelský slet, chystaný na rok 1949, a stala se duchovním sletem, na kterém Orelstvo protestovalo mohutnou účasí a modlitbou proti přívalu bolševické tyranie a násilí.

TOS.

(pokračování se strany 11)

jich slávu, jejich štěstí zosobněně Církví římsko-katolickou, oživení v celém národě Boha a vepsati Ho celému národu ve štít, v hruď, v srdce, na čelo a do celého jeho života. Pak kyne nám velká a slavná a šťastná budoucnost!

Na nás jest, aby poraženo zmizelo temno v nás a námi zvítěziti musí pravda!

ČES.

REDAKČNÍ SDELENÍ.

Adresa redakce : OREL, c/o Rev. Jan Smutný, P.O. Box 151, CURTIS, Nebraska, USA.
Uzávěrka prosincového čísla jest 10. listopadu a lednového čísla 10. prosince 1954.
Předplatné Orla pro rok 1954 činí 4 americké dolary.

... Obětujte svaté přijímání
za obnovení království Bo-
žího na zemi...
list k domova

LIST ČS. ORLA V EXILU

MONTHLY REVIEW OF THE OREL IN EXILE

ROČNÍK 33 – V. V EXILU

ŘÍJEN 1954

IMPRIMATUR:

- Louis B. Kučera, Bishop of Lincoln.

orel ČASOPIS ORELSKÉHO HNUTÍ, VYDÁVÁ SVATOVÁCLAVSKÁ ŽUPA V
EXILU. VYCHÁZÍ KAŽDÝ MĚSÍC ZA REDAKCE REV. JANA SMUTNÉHO,
V ÚPRAVĚ VÁCLAVA MORAVANA. ROČNÍ PŘEDPLATNÉ 4 US DOLARY
ZASÍLEJTE NA ADRESU REDAKCE: OREL, BOX 151, CURTIS, NEBRASKA.